

S CHALANMI SÚ SAMÉ STAROSTI

Lisi Harrisonová

Dievčatá
verzus
chlapci

YOLIO

S CHALANMI
SÙ SAMÈ
♡ STAROSTI

Lisi Harrisonová

S CHALANMI
SÚ SAMÉ
 STAROSTI

Preložila Denisa Jahičová

Lisi Harrison
CRUSH STUFF

Copyright © 2021 by Alloy Entertainment LLC and Lisi Harrison

Published by arrangement with Rights People, London

Cover design © by Favoritbuero

Translation © 2026 by Denisa Jahičová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

alloy**entertainment**

Produced by Alloy Entertainment, LLC

ISBN 978-80-575-0859-5

Venujem Wyattovi, chalanovi,
do ktorého som sa buchla
a ktorý ma krmil, ľúbil a podporoval,
kým som písala tento román.
(Dúfam, že v čase, keď vyjde, budeme stále spolu.
Ak nie, tento trápny moment budem musieť
spomenúť v treťom diele.)

PRVÁ KAPITOLA

Vo filmoch je obdobie Halloweenu – alebo, ako ho nazývajú nudní ľudia, október – znázorňované hvízdajúcim vetrom, kostnatými konármi stromov a plaziacimi sa tieňmi. Ale v Poplari v Kalifornii, kde vietor skôr len lenivo vzdychá, palmové listy sa vlnia a slnko je príliš jasné na to, aby vrhalo tieň, obdobie Halloweenu prináša iný druh hrôzy, ktorý Fonda Millerová nazývala Splašková prespávačka.

„Exkurzia na farmy Ferdink je čisté peklo,“ vyhlásila Fonda, keď sa spolu s Drew a Ruthie vracali domov zo základnej školy v Poplari. Bol piatok a najlepšie priateľky, ktoré bývali jedna vedľa druhej, alebo susedokamarátky, ako sa prezývali, plánovali stráviť noc u Fondy. Jej kroky mali byť pružné a energické. Ale nohy v členkových teniskách s leopardou potlačou jej oťaželi od znechutenia, pretože tohtoročná Splašková prespávačka nebude ničím iná ako minuloročná

Splašková prespávačka. A žiadna zmena znamenala, že to nebude dobré.

„Ako veľmi zlá môže byť?“ spýtala sa Ruthie, jej veľké modré oči žiarili optimizmom. A kto by jej to mohol zazlievať? Pozvali aj študentov z programu pre talentovaných s obdarovanými. To znamenalo, že tri dni a dve noci budú mať Ruthie a jej priatelia z TSO rovnaké aktivity a zážitky ako Fonda a Drew. Bolo to niečo, čo Ruthie vždy chcela. Čo chceli všetky tri. No nie takto.

„Dve noci, tri dni a sedem jedál, ktoré chutia ako splašky. Také zlé to bude.“ Fonda si zložila zrkadlové slnečné okuliare v tvare srdca, ktoré si „požičala“ od svojej sestry Amelie, aby mohli vidieť paniku v jej očiach. „Budeme hrabať konské výkaly, dojiť kravy a spať na matracoch, ktoré smrdia ako masťná hlava starého otca.“

„Môj dedko je plešatý, takže jeho hlava nesmrdí masťnotou,“ poznamenala Ruthie. „Skôr vonia ako mäta. Hej, možno bude môj matrac voňať ako mäta!“

„Tak potom môj bude voňať ako lepiace papieriky,“ povedala Drew, pretože jej dedko Lou lepil po celom dome odkazy, aby jej babka Mae na nič nezabudla.

„Stavím sa, že matrac Podivína bude voňať ako peniaze,“ ukázala Fonda na chlapca, ktorý býval na konci ich ulice. Kráčal po príjazdovej ceste, plecيا zhrbené a krk zohnutý, a prechádzal prstom po dis-

pleji telefónu. Jeho bohatý, konvenčný vzhľad žiaka zo súkromnej školy – košela s gombíkmi, biele tenisky a nohavice farby kukuričnej tortilly – by bol v Connecticute alebo v Bostone možno na mieste, ale v Kalifornii vyzeral úplne mimo. Všetko na Podivínovi pôsobilo mimo.

„Volá sa Owen Lowell-Kline,“ povedala Ruthie a ako zvyčajne ho bránila. Nie preto, že mala Owena rada, ani že by ho naozaj poznala. Ale preto, lebo pred dvoma rokmi od nej kúpil celú zásobu sušienok, ktoré predávala ako skautka, vďaka čomu mohla ísť s Fondou a Drew na pláž. „Je mi ho ľúto.“

„Prečo?“ spýtala sa Drew. „Pretože zjedol päťdesiat škatúl arašidových sušienok?“

„Neboli všetky arašidové. Boli tam aj karamelové a čokoládové. A nie. Je mi ho ľúto, lebo nemá žiadnych priateľov.“

„Lebo je vševvedko,“ skonštatovala Fonda. Ak by Ruthie mala niekedy to nešťastie byť v triede s Owenom a videla by ho, ako máva rukou na učiteľa a kričí „vyberte mňa, vyberte mňa“, bolo by jej ľúto seba, nie Owena.

„To, že je vševvedko, neznamená, že o ňom vieš všetko ty,“ vyhlásila Ruthie. Potom sa zasmiala. Všetky sa zasmiali. Bola to totiž jedna z najtrápnejších hlášok všetkých čias.

Smiech utíchol v okamihu, keď ich v kuchyni privítala Fondina mama a spýtala sa, aký mali deň. „Povedzte mi všetko,“ požiadala ich Joan s veľkými hnedými očami a dychtivým výrazom.

Bola profesorkou feministických štúdií na univerzite UC Irvine a v piatok nevyučovala, takže mala voľno a mohla im na konci každého týždňa pripraviť občerstvenie a vyzvedať, čo je nové. „Čas v kuchyni“ bol pre Fondu niečo, na čo sa tešila. No nie dnes. Dnes nechcela prežívať podrobnosti, chcela na ne zabudnúť a hneď sa pustiť do občerstvenia.

Otvorila komoru a vzala tri vrecká syrových pukancov. „Dnes oznámili, že sa bude konať Splašková prespávačka.“

„Čo je Splašková prespávačka?“ spýtala sa Joan. Na stôl postavila tri poháre pre dievčatá a naliala do nich čokoládové mandľové mlieko. „A prečo si z toho taká nešťastná?“

„Musíme zbierať konské výkaly,“ poťažovala sa Ruthie.

„A spať na matracoch, ktoré smrdia ako masťná hlava starého otca,“ dodala Drew.

„Fuj, hovoríte o exkurzii na farmy Ferdink?“ spýtala sa Winfrey, keď vošla bosá do kuchyne. Mala na sebe neoprénový oblek, rozopnutý tak, že jej odhaloval brucho a červený vrchný diel plaviek. Ako ju

poznali, pravdepodobne to mala na sebe aj v škole. A ak áno, nepotrvá dlho, kým to začnú nosiť všetky tretiačky na strednej. Pretože Fondina šestnásťročná sestra s karamelovým melírom, kaktusovo zelenými očami a tromi trofejami za prvé miesto v surfovaní bola taká veľká hviezda.

„Farmy Ferdink stále existujú?“ spýtala sa Amelia, prostredná sestra Millerová, ktorá mala na sebe tiež bikiny, ale žiadny neoprénový oblek. Vošla za Winfrey a uhládzala si spleť ohnivých gaštanových vlín. Ako prváčka na strednej bola hviezdou volejbalistkou s kolekciou slnečných okuliarov, ktorými by naplnila aj bazén. Takže áno, tiež bola dosť dôležitá. „Myslela som, že tá diera vyhorela pri minuloročnom požiari.“

„Nie,“ vzdychla Fonda. „Oheň ju tiež nechcel.“

„Múdry oheň,“ poznamenala Winfrey. Potom sa obrátila k svojej matke: „Joan, môžem si požičať auto? Amelia a ja ideme na pláž.“

„Naozaj?“ Joan si sadla za stôl. „To sa vám nepodobá.“

„To vážne, mama? S Ameliou predsa surfujeme každý piatok po škole.“

„Hovorila som s Fondou,“ povedala Joan s vážnym výrazom a so zopätými rukami.

„Fuj, prečo by si to robila?“

Fonda ignorovala sestrinu pichľavú poznámku. „Čo sa nám nepodobá?“

„Občianska lenivosť,“ odvetila Joan.

Fonda netušila, čo znamená „občianska lenivosť“, ale *vedela*, že ju čaká prednáška o feminizme alebo aktivizme, alebo o oboch naraz. Každá konverzácia s matkou sa nakoniec skončila pri týchto témach. „Ak nesúhlasíš s voľbami svojho vodcu, povedz to nahlas. Svet sa zmení len vtedy, ak ho zmeníš ty.“

Fonde takmer zabehlo čokoládové mandľové mlieko. „Ako to mám urobiť?“

„Skutočná zmena, trvalá zmena, prichádza krok za krokom.“

Ruthie udrela po stole ako v televíznej súťaži. „Ruth Baderová Ginsburgová!“

„Správne.“ Joan sa usmiala. „Veľmi dobre, Ruthie.“

„Som jej veľká fanúšička.“

Joan sa usmiala ešte viac. „Kto nie?“

„No, ja nie som,“ povedala Winfrey. „Pokiaľ Ruth Baderová Ginsburgová nie je meno tvojho auta.“

„Máš hlas, Fonda. Nepoužívaj ho na sťažovanie. Použi ho na kampaň!“

Ruthie znova udrela po stole. „Gloria Steinemová!“

„Nie,“ pokrútila Joan hlavou.

„Tarana Burkeová?“

„Nie.“

„Malala?“

„Nie, Ruthie. To bola Joan Millerová.“

„Vy?“

Joan hrdo prikývla.

Ruthie vstala zo stoličky, posadila sa Joan na kolená ako malé dieťa, ktoré prišlo za Santom, a objala ju.

„JM, ste moje všetko.“

„Tieto pukance sú *moje* všetko,“ vyhlásila Drew a pokrčila vrecko. „Môžeme si dať ešte?“

„Skús sa pozrieť do komory,“ povedala Fonda netrpelivo. Lebo netušila, čo robiť. Matka jej nedala plán, dala jej *slová*. Také *slová*, ktoré skončia na nálepkách na autách, vrecúškach na čaj a v motivačných príspevkoch na Instagrame. Farmy Ferdink nezničil ani lesný požiar a Joan si myslela, že odpoveďou je citát Ruth Baderovej Ginsburgovej? „Mami, čo mám robiť? Stáť pred riaditeľňou s nápisom *Dopekla, nikam nepôjdeme?*“

„Asi by sme nemali používať slovo *dopekla*,“ zavolala Drew z komory. „Možno by bolo lepšie *doriti*.“

„Mama!“ zvolala Winfrey a dupla bosou nohou. „Kľúče!“

„Slogany nefungujú, lebo neponúkajú riešenie,“ podotkla Joan. „Namiesto toho, aby si kričala, čo nechceš, skús kričať, čo chceš.“

„Čo chcem?“ spýtala sa sama seba Fonda. Dobrá otázka. Na ktorú nevedela odpovedať. Určite chcela

výlet s prenocovaním, najmä teraz, keď išli aj Drew a Ruthie. Ale aký výlet? A kam?

„Nechcem miesto, ktoré smrdí konským trusom,“ začala.

Drew sa vrátila k stolu s tromi novými vrecúškami pukancov. „Nie je to skôr to, čo nechceš?“

„Presne tak!“ Joan udrela po stole. „Čo chceš?“

Fonda vstala. Na nohách sa jej rozmýšľalo lepšie. „Chcem miesto, ktoré vonia čerstvým vzduchom. Chcem miesto so zábavnými aktivitami. Chcem miesto s dobrým jedlom a so sladkosťami. Chcem...“

„A čo ostrov Catalina?“ ozvala sa Amelia. Potom schmatla čokoládové mandľové mlieko zo stola a začala ho piť priamo z kartónu.

„Skvelý nápad!“ zvolala Winfrey. „Catalina má všetko, čo chceš. Na Deň nezávislosti tam bolo perfektne, čo?“ otočila sa k Amelii, ktorá na rozdiel od Fondy bola „dosť cool“, aby sa zabávala s Winfrínymi priateľmi.

„Úžasne.“

„Však?“

„Hej.“

„A plavba trajektom je tiež super.“

„Strašne super.“

„Však?“

„Hej.“

„Dievčatá, podrobnosti, *prosím*,“ naliehala Joan.
„Použite normálne slová.“

Winfrey sa zdvihla na pult a začala hojdať nohami. „Dá sa tam šnorchlovať, majú tam lanovky, zmrzlináreň...“

„A divé bizóny,“ dodala Amelia.

„Divé je dobré,“ pridala sa Ruthie. „Žiadne hovienka na zbieranie!“

Fonda prestala chodiť sem a tam. Mali pravdu. Ostrov Catalina by bol perfektnou možnosťou. A mala ho celý čas priamo pod nosom. Doslova. Len čosi vyše šesťdesiat kilometrov od pobrežia sa týčil z Tichého oceánu ako chrbát spiaceho morského monštra.

Ak Fonda vylepší školský výlet, nielenže ju bude celý siedmy ročník uctievať, ale bude mať aj príbehy z Cataliny, o ktoré sa bude môcť podeliť so sestrami. Preslávi sa ako občiansky aktívna revolucionárka, ktorá vlastnými silami ukončila Splaškovú prespávačku. Fonda Millerová bude dôležitá. Susedokamarátky budú dôležité. Jej spoločenský život bude konečne stáť za to.

„Urobím to!“ oznámila.

„Skvelé,“ usmiala sa Winfrey. „Joan, teraz mi, *prosím*, daj kľúče od auta.“

Fonda ich zbadala pri košíku s banánmi a potichu ich vzala. Potom nimi Winfrey zamávala pred tvárou

ako hypnotizér hodinkami. „Len ak nás odvezieš do Čerstvé a ovocné. Mrazený jogurt mi pomáha myslieť.“

„To myslíš vážne?“ zaškrípala zubami Winfrey. Obrátila sa k matke, dúfajúc, že ju podrží. Ako vždy, Joan odvrátila pohľad a odmietla sa do toho pliesť.

„No tak,“ nástojila Fonda. „Prosím...“

Skôr ako stihla dokončiť svoju prosbu, alebo ju vôbec začať, Amelia vytrhla kľúče z Fondinej ruky a hodila ich Winfrey. „Poďme!“

Keď jej sestry vybehli z domu a víťazne sa chichotali, Fonda, ktorá by sa v tej chvíli normálne cítila ako totálna nula, držala hlavu vysoko. Drew a Ruthie na ňu pozerali s čokoládovými fúzmi od mlieka, pripravené na rozkazy. Zrušia tradíciu a zvrhnú status quo. Ak to zvládnu, skutočnou totálnou nulou budú farmy Ferdink. A ak nie? Fonda bude odsúdená na to, aby vdychovala zápach svojho zlyhania s každou lopatou konského hnoja, ktorý ju farmári donútiť odpratať.